

назадъ за отстъпване. Ако ли пакъ неприятельтъ си зануши носа и захване горѣщо да прѣслѣдва, то тогава може да се фрѣкне на въздуха

Охриतीलитъ еврейтъ се горѣщеше да доказва и се сърдяше. — Ще видите, че много изнамѣрване е хубаво; турското правителство за него ще ме произведе подполковникъ. Кълня се въ името на Макъ-Махона и моятъ африкански походи! Когато азъ тамъ искомаандувахъ, то затрепера Атласъ, а Макъ-Махонъ ме подрѣна за ухото.

Не така весело расправяха за другото събитие. Чорбаджиитъ се смутиха; макаръ тѣ и да не сж се уславяли съ *комитетитъ* и да не сж взимали върху себе си никакви обязательства, но тѣ сж Българи, ония сжщо сж Българи и се борятъ за българската свобода. Ще надвиятъ ли тѣ? Не е ли по-добрѣ да държимъ султана и Турцитъ? Въ султана по женско колѣно, отъ сръбски княгини, тече славянска кръвъ. Той образува българска войска, казацитъ и драгунитъ, и имъ остави вѣрата, язка и обичаитъ. Българитъ той възвишава, на Ерменцитъ той е повѣрилъ хазната, на Гърцитъ перото, а на насъ Славянитъ той даде сабли; добрѣ ни е при сабитъ и добрѣ сме ний съ Турцитъ; отъ когато се завѣдиха казацитъ, ние си живѣемъ като съ братя и не се чуватъ неувви противъ гяурина. Ний сега знаемъ единъ другиго, а какво ще бжде безъ тѣхъ, това ний не знаемъ. По-добрѣ да си останемъ при старото, отъ колкото да търсимъ неизвѣстното. Така мисляха въ душата си бъл арскитъ чорбаджий, насѣдчаваха се, но бѣхж скръбни. Единъ отъ тѣхъ грѣмко чете вѣстника, и се запина като не намира въ него каквото му се иска. На другиго се иска да поприказва съ казацитъ, но той не знае съ какво да захване, на какво да отговаря, нѣкаква си несвързана бъркотия въ мислитъ и въ думитъ.

Охриतीलитъ еврейтъ цмока съ языка си на билярда, а чорбаджиитъ се заловиха за ракията и ментата, Куцийтъ здравякъ, по прѣкоръ „италианската коричка“. съ чашката въ ржка казва: